

ЗДРАВКО ПОПОВ
НОВОГОДИШЕН СЮРПРИЗ

chitanka.info

Дори онемях. Беше прекрасна картичка, в луксозен плик, почеркът бе истинско вълшебство.

„Мили Трифоне — бе написано, — от сърце ти желая най-красивото щастие през годината. С много обич: Вера.“

Скрих картичката много остроумно, за да не попадне у жена ми.

После ме обхвана нещо като треска — коя беше Вера?

Паметта ми се завъртя в неистови обороти назад, но през целия ден не можах да си спомня никаква и никаква Вера.

Почувствувах се едно неблагодарно нищожество.

В същия този град беше ТЯ, която ме обича, която трепетно е чакала повод, за да ми каже това с картичката си, а аз грубо съм заличил всеки спомен за нея.

На другата сутрин се досетих. Беше моя съученичка от гимназията. Разбира се, преди 12 години. Да... Та нали за да я заведа на цирк, тогава бях продал на „Вторични суровини“ половината бронзови дръжки от вратите на училището?

Спомних си всичко. Спомних си, че тя винаги ме гледаше по един особен начин — но можех ли в онези години, когато бях толкова схванат с момичетата, да разбере, че това е било любов?

Разпитах бившите си съученици от квартала и научих адреса ѝ. Написах ѝ дълго сърдечно писмо, в което обясних, че и аз всякога съм си спомнял с особена нежност за нея.

След три дни получих отговора.

„Любезни кретенчо — бе написано с друг някакъв, доста конски почерк. — Ако още веднъж жена ми получи подобна дивотия, ще си имаш работа с някое отделение за реставриране на физиономии.“

Това не бе най-голямата изненада. В някакъв момент, съвсем изневиделица, жена ми кресна, че съм най-черният неблагодарник на този свят, след като не се сещам поне да ѝ благодаря за картичката.

Жена ми се казва Вера.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.